

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 19Co/199/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8217204364
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlata Simková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8217204364.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlata Simkovej a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Karola Krochtu v spore žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, 010 11 Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanej: G. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom O. XXXX/XXX, XXX XX K., o zaplatenie 2.137,12 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu a žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Bardejov č. k. 5Csp/98/2017-268 zo dňa 27.06.2018 takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok v jeho napadnutej časti, t.j. okrem výroku o povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi sumu 2.137,12 eur s upresnením, že o výške trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením súdom prvej inštancie.

Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2.137,12 eur v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Žalobcovi priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 54,86 %. Rozhodnutie odôvodnil ust. § 269 ods. 2; § 497; § 502 ods. 1 veta prvá; § 503 ods. 1 veta prvá; § 708 ods. 1; § 710 Obchodného zákonníka č. 513/1991 Zb.; § 52 ods. 1 až 4 Občianskeho zákonníka; § 1 ods. 2, 4, 5; § 2 písm. a), b), d), e), f); § 10 ods. 1 až 3 z. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a po vykonanom dokazovaní mal preukázané predloženými dôkazmi, že medzi žalobcom ako bankou a žalovanou ako majiteľom účtu bola dňa 06.06.2012 uzatvorená Zmluva o spolupráci pri poskytovaní bankových produktov a služieb, predmetom ktorej bola aj zmluva, na základe ktorej žalobca zriadil a viedol žalovanej bankový účet č. XXXXXXXXXXX/XXXX. Ďalej dňa 27.11.2012 bola medzi žalobcom ako bankou a žalovanou ako klientom uzavretá Zmluva o povolenom prečerpaní na účte, ktorou zriadil žalovanej povolené prečerpanie na účte č. XXXXXXXXXXX/XXXX do výšky limitu povoleného prečerpania vo výške 640 eur, ktorý sa mohol na základe žiadosti žalovanej meniť. Predmetné zmluvy posúdil ako spotrebiteľské s potrebou aplikovať príslušné ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, upravené v Občianskom zákonníku, prednostne aplikoval špeciálne spotrebiteľské právo, predovšetkým zákon o spotrebiteľských úveroch, zákon o ochrane spotrebiteľa a v neupravených otázkach Občiansky zákonník. Konštatoval, že použitie Obchodného zákonníka prichádza do úvahy len v prípade, kde neodporuje občianskoprávnej úprave spotrebiteľských vzťahov.

2. Zistil, že v období od 06.06.2012 do 12.06.2017 vykonal žalobca na účte žalovanej debetné transakcie v celkovej výške 29.204,14 eur a kreditné transakcie v celkovej výške 27.067,02 eur, teda ku dňu 12.06.2017 bol na účte žalovanej debetný zostatok vo výške 2.137,12 eur. Žalovaná ako dlžník žalobcovi ako veriteľovi tento poskytnutý spotrebiteľský úver formou povoleného prečerpania, resp. nepovoleného

prekročenia spolu s úrokom a poplatkami nevrátila a preto súd žalobe v časti o zaplatenie sumy 2.137,12 eur vyhovel.

3. K nároku na zaplatenie úroku vo výške 28 % ročne zo sumy 2.137,12 eur od 13.06.2017 do zaplatenia súd prvej inštancie uviedol, že uplatnený nárok žalobcu v časti požadovaného úroku z úveru je v rozpore s terajšou súdnou praxou, keď dohodnuté úroky (zmluvné úroky) z poskytnutých prostriedkov patria len do splatnosti dlhu (jeho splátok). Od splatnosti úveru je dlžník v omeškaní a musí platiť úroky z omeškania v zmysle § 517 Občianskeho zákonníka. Z dokazovania vyplynulo, že žalobca pristúpil k prevedeniu debetného zostatku na účte žalovanej na svoj vnútorný pohľadávkový účet, keďže žalovaná neuhrádzala splátky debetného zostatku (povoleného prečerpania, resp. nepovoleného prečerpania), a tak tým došlo prakticky k jeho zosplatneniu, a potom nastupuje režim platenia úrokov z omeškania a nie už úrokov z úveru, resp. debetného zostatku. V prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru ide o úkon, ktorým sa prakticky zastavuje pre dlžníka možnosť ďalej uhrádzať úver po splátkach a mal by ho zaplatiť naraz s tým, že pre veriteľa nastupuje možnosť domáhať sa úrokov z omeškania a teda pokiaľ by mal dlžník platiť ďalej úroky a aj úroky z omeškania, dochádzalo by tak k jeho dvojnásobnému zaťaženiu a spôsobovalo by to značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi zmluvnými stranami. Preto súd žalobu v časti o zaplatenie úroku vo výške 28 % ročne z nezaplatenej istiny od 13.06.2017 do zaplatenia zamietol, keďže mal za to, že dohodnuté úroky z úveru je žalovaná ako dlžník povinná platiť len do splatnosti úveru. S poukazom na to, že žalobca prakticky určil predčasnú splatnosť úveru, keď debetný zostatok na účte žalovanej previedol na svoj vnútorný pohľadávkový účet, od tohto momentu sa stal celý úver žalovanej splatný a žalobca už nemá nárok na úrok z úveru.

4. Výrok o trovách konania odôvodnil ust. § 255 ods. 1, 2 a § 262 ods. 1 CSP. Žalobca sa v predmetnom konaní domáhal voči žalovanej zaplatenia istiny v sume 2.137,12 eur s úrokom vo výške 28 % ročne od 13.06.2017 do zaplatenia, pričom úspech mal v časti o zaplatenie istiny v sume 2.137,12 eur a neúspech v časti požadovaného úroku. Pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania podľa pomeru úspechu vo veci, súd zohľadnil aj požadovaný úrok ku dňu rozhodnutia. Na základe uvedeného má súd za to, že žalobca mal úspech v pomere 77,43 % (istina 2.137,12 eur) a neúspech v pomere 22,57 % (kapitalizovaný úrok ku dňu rozhodnutia vo výške 622,98 eur). V zmysle § 255 ods. 2 CSP pomerne úspešnejší žalobca má voči žalovanej právo na pomernú náhradu trov konania v rozsahu 54,86 % (77,43 % - 22,57 %). O samotnej výške týchto trov konania bude v súlade s § 262 ods. 2 CSP rozhodnuté po právoplatnosti tohto rozhodnutia, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

5. Proti uvedenému rozsudku, a to proti výroku II., ktorým v prevyšujúcej časti žalobu súd zamietol, aj proti výroku o trovách konania v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalobca. Nestotožnil sa s argumentáciou súdu prvej inštancie, ktorou odôvodnil zamietavú časť žaloby a považoval rozsudok v uvedenej časti za nesprávny a vychádzajúci z nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukázal na to, že uplatnený úrok 28 % ročne nie je úrokom z úveru, nejde o úrokovú sadzbu poskytnutého povoleného prečerpania. Preto argumentácia súdu ohľadom (ne)existencie nároku na úrok po zosplatnení neobstojí, na daný prípad sa nedá aplikovať. Nárok si uplatnil z titulu prekročenia, ktoré upravuje zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (§ 2 písm. f) a § 18). Samotný zákon počíta s možnosťou, že zostatok na účte vzniknutý titulom prekročenia bude úročený. Zmluva o účte pre prípad prekročenia nemusí ako obligatórna náležitosť obsahovať údaje uvedené v § 9 ods. 2 z. č. 129/2010 Z.z. Naopak podľa § 18 ods. 1 citovaného zákona postačuje, aby veriteľ informoval spotrebiteľa na trvanlivom médiu o úrokovej sadzbe. Žalobca zverejňuje výšku úrokových sadzieb v úrokovej výveske na web stránke, a to nielen aktuálne vývesky, ale i historické. Zverejnením vývesiek úrokových sadzieb na webe a v pobočkách je splnená povinnosť podľa § 18 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch. Zákon nevyžaduje uvedenie úrokovej sadzby v zmluve o účte, preto je zamietnutie nároku na úrok nedôvodné. Poukázal v tejto súvislosti na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 43Co/4/2018-54 zo dňa 27.03.2018.

6. Odvolateľ - žalobca k rozhodnutiu o trovách konania, na základe ktorého mu bola priznaná náhrada v rozsahu 54,86 % uviedol, že pri výpočte náhrady trov konania súd postupoval nesprávne, keď vychádzal z hodnoty nielen žalovanej istiny, ale aj príslušenstva pohľadávky. Príslušenstvo pohľadávky nemal zahrnúť do základu pre určenie tarifnej odmeny. Poukázal na rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 10CoPr/2/2016 z 27.07.2016, uznesenie NS SR sp. zn. 6Obo/243/2007 z 27.11.2008 a uznesenie KS Nitra sp. zn. 12Co/145/2017 z 27.03.2018. Navrhol preto vyhovieť jeho žalobe v plnom rozsahu, zaviazat' žalovanú zaplatiť dlh v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku a priznať mu trovy odvolacieho konania vo výške zaplatených súdnych poplatkov.

7. V zákonom stanovenej lehote žalovaná tiež podala odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie, a to čo do povinnosti zaplatiť priznanú sumu v lehote 3 dní. Svoje podanie označila ako „vyjadrenie“ s tým, že dlžnú sumu je ochotná splácať v mesačných splátkach splátkovým kalendárom.

8. K odvolaniu žalovanej sa žalobca vyjadril tak, že žalovaná neuvádza žiadne relevantné skutočnosti, ku ktorým by sa mal žalobca vyjadrovať. Uviedol, že posúdenie finančných možností žalovanej pre účely úhrady dlžnej pohľadávky by malo byť súčasťou aktivít v procese núteného výkonu súdneho rozhodnutia, kedy dôjde k dôslednému zisteniu majetku žalovanej a jednak k voľbe najvhodnejšieho spôsobu výkonu rozhodnutia.

9. K odvolaniu žalobcu sa žalovaná nevyjadrila.

10. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenými osobami (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal rozhodnutie v napadnutom rozsahu, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP a bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli súdu a webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 05.06.2019 a dospel k záveru, že odvolania strán sporu nie sú dôvodné.

11. Z dispozičnej zásady v odvolacom konaní vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Vymedzením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ vymedzuje to, akých výrokov sa týka suspenzívny účinok odvolania a zároveň stanovuje medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať. Keďže, výrok čo do zaplataenia istiny vo výške 2.137,12 eur odvolaním nebol napadnutý, preto sa stal právoplatným v zmysle ust. § 367 ods. 2 CSP.

12. Žalobca odvolaním napadol zamietavý výrok rozsudku súdu prvej inštancie a to čo sa týka príslušenstva, ktorým bol ročný úrok vo výške 28 % z priznanej istiny. Žalovaná namietala úhradu priznanej istiny v lehote 3 dní a žiadala o jej zaplataenie v splátkach. Preto predmetom prieskumu bol iba zamietavý výrok v uvedenom rozsahu, výrok o trovách konania a splatnosť priznanej istiny.

13. Keďže žalobca v odvolacom konaní namietal nesprávne právne posúdenie veci čo do zamietavej časti nároku, odvolací súd v uvedenom rozsahu podrobil prieskumu rozsudok so zameraním či súd prvej inštancie aplikoval na zistený skutkový stav príslušné právne predpisy, či svoje rozhodnutie týmto smerom riadne odôvodnil s tým, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie (viď rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS/78/05).

14. K v odvolaní tvrdenému nesprávne právne posúdeniu veci odvolací súd uvádza, že nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (viď uznesenie NS SR z 27.07.2011, sp. zn. 7Cdo/7/2010).

15. Dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní. Ak ide o meškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úroku z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis (§ 517 ods. 1 prvá veta, ods. 2 Občianskeho zákonníka).

16. Odvolací súd sa v celom rozsahu v zmysle ust. § 387 ods. 2 CSP stotožňuje a poukazuje na správne odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu, t.j. v rozsahu čo do zamietavej časti. Iba na zvýraznenie správnosti, ako aj k odvolacím dôvodom uvádza, že nebolo možné žalobcovi priznať nárok na ním žiadané úroky, nakoľko aj súd odvolací, rovnako ako prvoinštančný súd je toho názoru, že žalobcovi nárok na uvedené nevznikol. Zo Zmluvy o spolupráci zo dňa 06.06.2012, ani zo Zmluvy o povolenom prečerpaní na účte zo dňa 27.11.2012 totiž nevyplýva, aby žalobca mal mať nárok na ním žiadaný úrok vo výške 28 %. Poukazovanie na VOP a Sadzobník samo

o sebe nemôže byť dôvodom na oprávnenosť žiadaných úrokov. Žalobca nepreukázal, aby či už VOP, či Sadzobník, boli žalovanej predstreté s možnosťou sa s nimi riadne oboznámiť a prípadne ovplyvniť ich znenie. Jednostranne pripravené podmienky dodávateľom, bez možnosti ich spotrebiteľom ovplyvniť, nemôžu byť súdom akceptované, ak spôsobujú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa, kedy sú neprijateľné, a preto neplatné. Iba odkaz na úpravu uvedeného vo VOP a Sadzobníku nepostačuje. Za danej situácie bolo preto správne, že súd prvej inštancie žalobu v uvedenej časti zamietol. Je však potrebné súhlasiť s tvrdením žalobcu, že zmluva o úvere nemusí byť vyhotovená ako jediný dokument. Je však nevyhnutné, aby v zmluve, hoci na viacerých listinách, boli dohodnuté všetky podstatné náležitosti a podmienky zmluvného vzťahu. V prejednávanej veci však uvedené nebolo splnené. Uvedená skutočnosť nevyplýva ani z jediného listinného dôkazu predloženého žalobcom na preukázanie tvrdenia, že bolo dôvodné pri prekročení limitu povoleného prečerpania takúto sankciu vo výške 28% z istiny od žalovanej uplatňovať. Žalobca by za daného stavu mal nárok iba ak na úrok z omeškania, ktorý si však neuplatnil.

17. Odvolací súd ešte dodáva, že ak žalobca tvrdí, že pri „prekročení“ limitu na účte nemusí byť ako obligatórna náležitosť uvedená výška úrokovej sadzby, je možné s tým súhlasiť, ale s následkom, že na takýto úrok potom nemá žalobca nárok. Žalobca nemôže od spotrebiteľa žiadať nároky, ktoré neboli riadne zákonne ošetrené. Na uvedenom nemôže zmeniť nič ani poukaz na iné rozhodnutia súdov. Judikatúra tunajšieho súdu je totožná s názorom vysloveným v tomto rozhodnutí. Obdobný právny názor, ako v tomto rozsudku vyslovil aj Krajský súd v Žiline vo svojom rozsudku sp. zn. 7Co/305/2018.

18. Z vyššie uvedených dôvodov súd prvej inštancie správne rozhodol, keď zamietol nárok žalobcu na priznanie ročného úroku vo výške 28 % z istiny. Na jeho priznanie totiž nebol zákonný dôvod.

19. K odvolaniu žalobcu aj čo do výroku o trovách konania odvolací súd uvádza, že aj tento výrok je správny. Súd prvej inštancie správne vychádzal z pomeru úspechu žalobcu v konaní pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania. Aj z judikatúry NS SR vyplýva, že ak je príslušenstvo žiadané v značnej výške a je žaloba oň zamietnutá, je možné ho započítať do hodnoty, z ktorej sa určuje pomer úspechu strán sporu. Ak tak postupoval súd prvej inštancie, postupoval správne. Správne potom vyčíslil úspech strán sporu a správne o trovách konania rozhodol postupom podľa § 255 ods. 2 CSP. Odvolací súd iba spresnil výrok rozsudku súdu prvej inštancie o trovách konania tak, že o ich výške bude rozhodnuté samostatným uznesením, ktoré vydá úradník súdu prvej inštancie v zmysle ust. § 262 ods. 2 CSP a uznesenia NS SR sp. zn. 6Cdo/222/2016 z 23.03.2017.

20. K odvolaniu žalovanej, v ktorom požaduje priznanú sumu uhradiť v splátkach odvolací súd uvádza, že jej požiadavke nebolo možné vyhovieť.

21. Ak súd uložil v rozsudku povinnosť plniť, rozsudok je vykonateľný márnym uplynutím lehoty na plnenie, ak nie je ustanovené inak. Lehota na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu. Ak súd uloží povinnosť plniť opakujúce sa a v budúcnosti splatné dávky a splátky, vykonateľnosť týchto dávok a splátok sa spravuje poradiť ich splatnosti, ak súd nerozhodne inak; súd môže rozhodnúť, že omeškanie s plnením jednej dávky alebo splátky má za následok splatnosť celého plnenia (§ 232 ods. 2-4 CSP, účinného od 01.07.2016).

22. Z citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že zákon v znení platnom od 01.07.2016 stanovuje trojdňovú lehotu na splnenie súdom uložených povinností. Súd však môže určiť aj dlhšiu lehotu na splnenie uložených povinností, alebo môže určiť, že peňažné plnenie sa môže vykonávať v splátkach. Pri úvahe o určení dlhšej lehoty na splnenie povinností alebo pri určení splátok súd vychádza najmä z konkrétnych okolností prípadu a osobných a majetkových pomerov strán sporu. V posudzovanej veci súd prvej inštancie neposudzoval pomery žalovanej, lebo táto bola nečinná. Nevyjadřila sa k žalobe, ktorá jej bola doručená dňa 10.10.2017, rovnako sa nedostavila na pojednávanie, určené vo veci na deň 02.06.2018, predvolanie na ktoré jej bolo doručené 28.05.2018. Požiadavku na zaplatenie priznanej sumy v splátkach vzniesla až v odvolaní, ktoré včas podala proti rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým jej bolo uložené priznané sumy zaplatiť v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Ani však v odvolacom konaní netvrdila, a ani nepreukázala existenciu takých okolností na jej strane, ktoré by odôvodňovali priznanú sumu uložiť jej zaplatiť v splátkach. Odvolací súd preto nemal z čoho vychádzať, že na strane žalovanej existujú dôvody hodné osobitného zreteľa, keď takéto dôvody žalovaná ani netvrdila, ani nepreukázala, iba chcela priznanú sumu uhradiť v splátkach.

23. Odvolací súd z vyššie uvedených dôvodov rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti, t.j. vo výroku o splatnosti priznanej istiny, vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a výroku o trovách konania, ako vecne správny postupom podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

24. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté postupom podľa § 396 v spojení s § 255 a nasl. CSP tak, že stranám sporu nárok na náhradu trov odvolacieho konania nebol priznaný. V odvolacom konaní strany sporu neboli úspešné, preto bolo rozhodnuté, že sa im náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva.

25. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Poučenie o dovolaní: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 Civilného sporového poriadku, v ďalšom texte už len „CSP“)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 Ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP).